

Griffienr.
Parketnr. : GE66.76.273/02 SW3

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 28 juni 2005

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **éénentwintigste kamer**, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____, winkelier, geboren te _____ op _____
wonende te _____
2. _____, handelshelpster, geboren te _____ op _____
wonende te _____
3. _____ met maatschappelijke zetel te _____
(ondernemingsnummer _____)

VERDACHT VAN :

A. De eerste, de tweede en de derde : als daders

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 2° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

- door namelijk zonder stedenbouwkundige vergunning geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed te hebben gewijzigd voor zover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen,

HOGER BEROEP

op 11/7/05 door
op 11/7/05 door OM tegen

Belangrijke

- terzake in strijd met artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering dd. 14.04.2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (B.S. 18.05.2000) , zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering dd. 26.04.2002 (B.S. 20.06.2002)

1. door het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed in een andere hoofdfunctie en meer bepaald de functie van het desbetreffend onroerend goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd van de hoofdfunctie verblijfsrecreatie naar de hoofdfunctie gedeeltelijk (permanent) wonen, gedeeltelijk kantoorfunctie en diensten in strijd met de bepalingen van het Gewestplan

te op een niet nader te bepalen datum in april / mei 2002.

2. en de sub 1 vermelde handeling / wijziging te hebben voortgezet te in de periode van 01/06/2002 tot en met de uitvaardiging van het bevel tot dagvaardiging zijnde .4 april 2005.

de overtreding gepleegd zijnde op het onroerend goed, gelegen te

ten kadaster gekend onder in eigendom
toehorend aan de derde hierboven nader vernoemd

Wat de derde betreft :

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit (in casu een **patrimoniumvennootschap**) onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep.

B. De eerste, de tweede en de derde : als daders

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°-2° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uit-gevoerd, voortgezet of in stand gehouden door namelijk in strijd met de voorafgaande steden-bouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen dd. 27/11/2000 bij het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen namelijk:

1. door in strijd met de afgeleverde vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen van dd. 27/11/2000 punt 6 en 7
 - de beide weekend verblijven om te vormen tot één woning door het uitvoeren van navolgende werken :
 - op het gelijkvloers is de scheidingsmuur slechts gedeeltelijk aanwezig
 - op het gelijkvloers is in de rechtse woning de trap niet aanwezig
 - op het gelijkvloers is in de linkse woning de kookruimte niet uitgevoerd
 - op de verdieping is in de scheidingsmuur een deuropening gemaakt
 - is in de rechtse woning de duplex gedeeltelijk uitgevoerd
 - is in de linkse woning de duplex niet aanwezig
 - er is slechts één oprit uitgevoerd
 - het omgevormde gebouw te gebruiken voor permanente bewoning

te op niet nader te bepalen tijdstippen in april / mei 2002

2. en de sub 1 hierboven omschreven handelingen / wijzigingen te hebben voortgezet te vanaf 1 juni 2002 tot en met de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, 4 mei 2005.

de overtreding gepleegd zijnde op het onroerend goed, gelegen

(straat)

in eigendom toebehorende aan
en ten kadaster bekend staande onder

Wat de derde betreft :

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep namelijk als patrimoniumvennootschap

De eerste, de tweede en de derde

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17.07.1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 11.333 elk

zijnde

- **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
 - **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
 - **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,
- waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

* * * * *

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding dient verbeterd te worden in de zin zoals in het beschikkend gedeelte vermeld.

De rechtbank aanhoorde ter openbare terechtzitting van **24 mei 2005**:

- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door substituut-procureur des Konings;

De **beklaagden** zijn niet ter terechtzitting van **24 mei 2005** verschenen, doch worden vertegenwoordigd door **meester** **advocaat te** **die** voor de tenlastelegging A in hoofdde de **vrijspraak** in ondergeschikte orde de **gunst** van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt en voor de tenlastelegging B de **gunst** van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;

Voor de derde beklaagde verschijnt meester
advocaat te die de vrijspraak vraagt.

Gehoord het negatief advies door het Openbaar Ministerie bij monde van
voornoemd ter terechtzitting van 24 mei 2005, omtrent
de gevraagde gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

* * * * *

I. Procedure

I.1. Op 15 mei 2002 deden de eerste beklaagde en zijn
echtgenote, de tweede beklaagde . aanqifte van
verblijfsverandering voor

I.2. Door de verbalisanten werd op 17 mei 2002 vastgesteld dat de eerste
beklaagde en de tweede beklaagde
de woning gelegen te permanent
bewonen.

Tevens stelden zij vast dat :

- op de gelijkvloers de scheidingsmuur die doorloopt tot tegen het dak
tussen de beide woningen slechts gedeeltelijk aanwezig is waardoor de
beide woningen tot één woning werd omgevormd; de rechtse trap niet
aanwezig is; in de linkse woning de kookruimte niet is uitgevoerd;
- op de verdieping in de scheidingsmuur een deuropening is gemaakt; in de
rechts gelegen woning de duplex slechts gedeeltelijk werd uitgevoerd en in
de linkse woning de duplex niet aanwezig is.

I.3. Het perceel waarop de koppelweekendverblijven zijn opgetrokken,
kadastraal gekend onder
is volgens het gewestplan K.B. 24 februari 1977) gelegen in
een gebied voor verblijfsrecreatie. Het kwestieuze perceel is gelegen
binnen een op datum van 23 juni 1988 vergunde verkaveling.
In de conclusie van 24 mei 2005 verduidelijken de beklaagden dat het
kwestieus perceel door de derde beklaagde werd aangekocht bij notariële
akte van 15 oktober 1999.

Bij besluit van 27 november 2000 van het college van burgemeester en
schepenen van werd een stedenbouwkundige
vergunning verleend voor het bouwen van twee weekendverblijven op de
loten 18 en 19.

I.4. Hierover ondervraagd verklaarden de eerste beklaagde
enkele aanpassingen
te hebben doorgevoerd éénmaal de koppelweekendverblijven waren
opgetrokken, door de scheidingsmuur tussen de beide woningen
gedeeltelijk uit te breken, de duplexen aan te passen en op de
bovenverdieping in de scheidingsmuur een opening te maken.

Zij erkennen verder dat in de linkse woning geen keuken werd geïnstalleerd omdat die ruimte als bureauruimte door de eerste beklaagde wordt gebruikt.

1.5. In het besluit van het college van burgemeester en schepenen van van 27 november 2000 houdende de verlening van een stedenbouwkundige vergunning aan de derde beklaagde staat uitdrukkelijk vermeld :

“6. permanente bewoning is niet toegelaten;

7. het is evenmin toegelaten beide weekendverblijven tot één woning om te vormen door het weglaten van de scheidingsmuur of een gedeelte ervan. In het linkse weekendverblijf is geen slaapruijnte voorzien.”

(stuk 7 ommezijde strafdoosier)

1.6. Naar aanleiding van het tweede en laatste verhoor van de eerste beklaagde en van de tweede beklaagde verklaarden zij de omvorming van de panden niet ongedaan gemaakt te hebben. Zij verklaarden verder geen regularisatieaanvraag te zullen indienen omdat dit weinig zin heeft. Zij wensten de uitspraak van de rechtbank af te wachten.

1.7. Bij brief van 24 maart 2004 vordert het college van burgemeester en schepenen van het herstel in de oorspronkelijke toestand : een staking van het strijdig gebruik, dit impliceert dat het weekendverblijf niet langer permanent kan bewoond worden en de huidige toestand (één woning) moet hersteld worden in de toestand waarvoor vergunning werd afgeleverd op 27 november 2000, met name het ontwerp van twee weekendverblijven.

Ter openbare terechtzitting van 24 mei 2005 sloot het Openbaar Ministerie zich bij deze herstellvordering aan en vorderde zij verder de verbeurte van een dwangsom van 50 EUR per dag vertraging in uitvoering van het herstel.

II. Beoordeling :

II.1. Aan de eerste beklaagde, tweede beklaagde en derde beklaagde wordt te last gelegd dat zij zonder stedenbouwkundige vergunning geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van het onroerend goed hebben gewijzigd (telastlegging A) en dat zij in strijd met de punten 6 en 7 van de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen van van 27 november 2000 hebben gehandeld door de beide weekend verblijven om te vormen tot één woning door het uitvoeren van een aantal werken hiervoor opgesomd en door het omgevormde gebouw te gebruiken voor permanente bewoning (telastlegging B).

De eerste beklaagde, tweede beklaagde en derde beklaagde, zijn voor zover nodig, vrijwillig verschenen voor deze aldus aangepaste telastleggingen A en B (zie zittingsblad van 24 mei 2005).

II.2. De beklaagden geven de feitelikheden toe. Zij betwisten de telastleggingen A en B en de gevorderde verbeurdverklaring van een vermogensvoordeel.

II.2.1. Zij voeren met betrekking tot de telastlegging A aan op het ogenblik dat de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hun intrek hebben genomen in de desbetreffende woning op 15 mei 2002 zij een verklaring hebben ondertekend die luidt als volgt :

"Ondergetekende _____ wonende te _____ verklaart hiermede kennis genomen te hebben van art. 94 van de algemene onderrichtingen van 7 oktober 1992, waaruit blijkt dat hij/zij woonachtig is in een woning / gebouw waar geen permanente bewoning is toegelaten om reden van geen andere woongebouw te hebben, en hun bedrijf daar is gevestigd. Ondergetekende neemt tevens ook kennis dat de inschrijving in de toekomst opnieuw in vraag kan gesteld worden".

Zij houden voor dat door hen deze verklaring te laten ondertekenen de gemeente op zijn minst de indruk gaf dat een inschrijving als domicilie – dus een permanente bewoning – tijdelijk mogelijk was. De eerste beklaagde en de tweede beklaagde zijn van oordeel dat zij gedurende een termijn van drie jaar aldaar hun domicilie mogen hebben vermits zij over geen andere woning beschikken en dit totdat een passende woning wordt bekomen of aangeboden.

Zij verwijzen naar artikel 12 van het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven.

Zij zijn van oordeel dat gelet op de onder artikel 12 opgenomen overgangsmaatregelen er geen sprake kan zijn van een functiewijziging in de zin van de stedenbouwwet en zij derhalve dienen te worden vrijgesproken van deze telastlegging A.

De beklaagden kunnen in hun verweer niet gevolgd worden. De stedenbouwkundige vergunning van 27 november 2000 is zeer duidelijk en niet voor andere interpretatie vatbaar, meer in het bijzonder punt 6 : permanente bewoning is niet toegelaten.

In strijd met deze bepaling van de stedenbouwkundige vergunning hebben de eerste beklaagde, de tweede beklaagde en de derde beklaagde zich op het kwestieus perceel gedomicilieerd.

Volledigheidshalve wordt door de strafrechter opgemerkt dat de verklaring van de eerste beklaagde, de tweede beklaagde en de derde beklaagde zich aldaar te hebben gedomicilieerd om reden geen ander woongebouw te hebben een loutere bewering is die niet bewezen wordt. Voor de rechtbank zijn de door de beklaagden aangevoerde gegevens bijzonder tegenstrijdig : enerzijds dat een patrimoniumvennootschap (derde beklaagde) wordt opgericht en naar zij zelf in hun conclusie hebben toegelicht om zuiver fiscale redenen en anderzijds dat zij uit noodzaak hun intrek en domicilie moeten nemen in de koppelweekendverblijven gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie waarvan een deel volgens hun verklaring tijdens het strafonderzoek dan nog bestemd is voor de bedrijfsexploitatie van de derde beklaagde, rechtspersoon zijnde.

De strafrechter hecht in het geheel geen geloof aan deze uitleg van de beklaagden.

Volkomen ten onrechte verwijzen de beklaagden naar de overgangsbepalingen voorzien in het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven ter verantwoording van de wijziging van de hoofdfunctie van het kwestieus pand. Deze overgangsbepalingen zijn bestemd om het gebruik als vaste woonplaats op datum van inwerkingtreding van het decreet te zien uitdoven, niet om zoals in casu nieuwe ingebruikname als vaste woonplaats toe te staan.

Het verzoek van de beklaagden hen toe te laten de nodige bewijzen voor te leggen waaruit zou blijken dat aan de voorwaarden van het decreet van 3 maart 1993 en artikel 96 van de algemene onderrichtingen van 7 oktober 1992 waarvan sprake in de verklaring ten overstaan van

werd voldaan, is zonder nut voor de beoordeling van deze telastlegging A.

Ook de in uiterst ondergeschikte orde door de beklaagden voorgestelde prejudiciële vraag

"schendt artikel 12 van het Decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven, de artt. 10 en 11 van de Grondwet, doordat voor de woningen op de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven wel tijdelijk (tot 31 december 2005 of zelfs tot de bewoners een passende woning wordt aangeboden) een vestiging van een vaste woonplaats is toegelaten terwijl voor de eigenaars en bewoners van woningen gelegen in gebieden voor verblijfsrecreatie geen mogelijkheid tot tijdelijke vestiging van een vaste woonplaats is toegelaten".

is zonder belang voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van de telastlegging A.

De rechtbank is voldoende geïnformeerd om de telastlegging A te beoordelen.

De telastlegging A is in hoofde van de eerste beklaagde, de tweede beklaagde en de derde beklaagde naar eis van recht bewezen.

II.2.2. Het staat verder vast dat de eerste beklaagde, de tweede beklaagde en de derde beklaagde in strijd met de punten 6 en 7 van de stedenbouwkundige vergunning van 27 november 2000 de weekendverblijven hebben omgevormd tot één woning door het uitvoeren van de hiervoor opgesomde werken en het omgevormde gebouw gebruiken voor permanente bewoning.

Het volstaat te verwijzen naar de fotoreportage gevoegd in het strafdossier.

De telastlegging B is in hoofde van de eerste beklaagde, de tweede beklaagde en de derde beklaagde naar eis van recht bewezen.

II.3. De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999. Vanaf deze datum is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

De eerste beklaagde en de tweede beklaagde door wiens toedoen de derde beklaagde handelde, hebben wetens en willens wat betreft de telastleggingen A en B een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Deze misdrijven zijn, naar blijkt uit de concrete omstandigheden (fiscale overwegingen – zie verklaring van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde – bladzijde 7 van hun conclusie neergelegd op 24 mei 2005), gepleegd voor rekening van de rechtspersoon. De derde beklaagde is dan ook samen met de eerste beklaagde en de tweede beklaagde strafrechtelijk verantwoordelijk voor de haar ten laste gelegde misdrijven.

II.4. De derde beklaagde kan niet gevolgd worden waar zij betwist enige commerciële activiteit van kopen van onroerende goederen, verkavelen, te koop of te huur stellen te hebben uitgevoerd.

Uit de conclusie van de beklaagden, neergelegd ter openbare terechtzitting van 24 mei 2005. weerhoudt de rechtbank :

was de vennootschap waarmede de handelsactiviteiten van de beklaagden sub 1 en 2 tijdens hun actieve beroepsloopbaan werd uitgebaat. Nadat hun handelszaak werd overgelaten werd het doel van de vennootschap ook noodzakelijkerwijze aangepast.

is echter geen actieve vennootschap. Beklaagden sub 1 en 2 hebben om louter fiscale redenen een aantal eigendommen ondergebracht onder deze (blad 7 conclusie beklaagden)

De rechtbank weerhoudt aldus dat de derde beklaagde instaat voor het patrimoniumbeheer van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hetgeen wijst op een actieve vennootschap.

De derde beklaagde dient dan ook beschouwd te worden als een professionele vennootschap die zich schuldig heeft gemaakt aan de telastleggingen A en B.

II.5. Voor de rechtbank is er geen enkele reden om de eerste en de tweede beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. De beklaagden tonen niet aan op welke wijze een veroordeling zijn sociale declassering zou veroorzaken of zijn sociale reclassering zou bemoeilijken.

De feiten die ten grondslag liggen van de bewezen verklaarde telastleggingen A en B, zoals hiervoor omschreven, zijn in hoofde van de eerste beklaagde, de tweede beklaagde en de derde beklaagde de uiting van éénzelfde voortgezette strafbare gedraging en maken aldus slechts één misdrijf uit waarvoor aan deze beklaagden ingevolge artikel 65 Strafwetboek slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld, zijnde de telastlegging B.

II.6. De bewezen verklaarde telastleggingen getuigen in hoofde van deze beklaagden van een gebrek aan respect voor de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en in het bijzonder de naleving van de stedenbouwkundige vergunning van 27 november 2000. Het belang van de gemeenschap, en in het bijzonder van de leefomgeving werd ondergeschikt gemaakt aan persoonlijk belang en in het bijzonder financieel belang van de vennootschap waarvoor gehandeld werd.

Een geldboete zoals hierna bepaald, geldt als passende maatschappelijke terechtwijzing en beoogt de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de terzake geldende voorschriften dienen te houden.

Gelet op het blanco strafverleden van alle beklaagden, kan de geldboete voor een deel met uitstel verleend worden.

De feiten werden gepleegd voor en na 01.03.2004, datum waarop de wet van 7 februari 2003 in werking is getreden.

De op te leggen geldboete moet derhalve worden opgelegd in euro en dient te worden verhoogd met 45 decimes.

De feiten zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet, in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde.

De feiten zijn dat zij gestraft kunnen worden met één of meer straffen van niet meer dan 120.000 euro geldboete, moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een geldboete van meer dan 24.000 euro in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet, in hoofde van de derde beklaagde.

II.7. Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet. Zij is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf en zij legt aan de beklaagde in de gegeven omstandigheden geen onredelijke last op.

Het bewezen misdrijf vormt een zwaarwichtige en –zonder het herstel van de plaats in de vorige toestand – onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming van het perceel, dat volgens het gewestplan het gewestplan gelegen is in een gebied voor verblijfrecreatie. De werken en handelingen staat de realisatie van het gewestplan, in acht genomen de plaatselijke toestand zoals deze blijkt uit de gegevens van het strafdossier, volledig in de weg. De rechtbank gaat dan ook in op de vordering tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, dit is de staat voor de aanvang van de wederrechtelijk uitgevoerde werken.

Gelet op het lange talmen van de beklaagde om tot herstel over te gaan, wordt terecht door het openbaar ministerie de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing voor de beklaagde om zelf tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, overeenkomstig de vordering tot herstel van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Nazareth, over te gaan.

11.8. Het openbaar ministerie vordert overeenkomstig artikel 42 en 43bis van het Strafwetboek de eerste beklaagde, de tweede beklaagde en de derde beklaagde te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van ELK 11.333 EUR zijnde de vermogensvoordelen die zij rechtstreeks uit het misdrijf hebben verkregen.

De voordeelontneming heeft tot doel de dader de onrechtmatige voordelen die uit het misdrijf werden verkregen aan de dader, in casu de beklaagden, te ontnemen.

De beklaagden kunnen niet gevolgd worden in hun verweer zoals geformuleerd in hun conclusie neergelegd ter openbare terechtzitting van 24 mei 2005 waar zij voorhouden dat het openbaar ministerie niet aantoonbaar waar het bedrag van 11.333,00 EUR vandaan komt noch waarom een dergelijk bedrag gevorderd wordt ten aanzien van de drie beklaagden.

Uit het nazicht van het strafdossier blijkt dat het openbaar ministerie de begroting van het bedrag heeft toegelicht in het stuk gevoegd in de gele koft "rechtspleging", laatste stuk.

Het openbaar ministerie voert aan dat het vermogensvoordeel bestaat uit het uitgespaarde huurgeld voor de huur van een andere woning en kantoorruimte. Zij weerhoudt voor de begroting van het vermogensvoordeel de aanvangsdatum van 1 juni 2002 en onderscheidt :

- linkergedeelte gebruikt als kantoorruimte : huurprijs ex aequo et bono : 500,00 EUR per maand : periode tot 1 maart 2005 = 34 maanden; totaal 17.000,00 EUR;
- rechtergedeelte gebruikt als woning : huurprijs ex aequo et bono : 500,00 EUR per maand; 34 maanden; totaal 17.000,00 EUR;
- totaal : 2 x 17.000,00 EUR = 34.000,00 EUR; 1/3 per beklaagde = 11.333,00 EUR.

Het kan niet betwist worden dat de beklaagden als gevolg van de bewezen verklaarde inbreuken financieel voordeel hebben gehaald door niet een woning en niet kantoorruimte te moeten huren.

Het verworven financieel voordeel kan niet exact begroot worden.

De rechtbank houdt bij de begroting van het vermogensvoordeel rekening met de beperkte oppervlakte van de woning en kantoorruimte. De door het openbaar ministerie voorgestelde huurprijs van 500,00 EUR voor een woning en eenzelfde bedrag als huurprijs voor kantoorruimte is in deze omstandigheden begroot.

De rechtbank weerhoudt een huurprijs voor de kantoorruimte van 50,00 EUR per maand en een huurprijs voor de woonruimte van 100,00 EUR per maand.

Gedurende een tijdspanne van 34 maanden dient aldus de huurprijs voor de kantoorruimte begroot te worden op 1.700,00 EUR en de huurprijs voor de woning op 3.400,00 EUR, totaal 5.100,00 EUR, elk der beklaagden 1.700,00 EUR.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 3, 38, 39, 40, 41, 41bis, 42, 43bis, 50, 65, 66, 100 van het Strafwetboek,
alsmede alle artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de dagvaarding
art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28 en 29 Wet 1 augustus 1985; art. 58 K.B. 18 december 1986;
art. 1, 8, 14 §1, 18bis wet van 29 juni 1964 ;
art. 2, 3 en 4 Wet 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2 en 3 K.B. 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001);

* * * * *

DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak,

VOORAFGAANDELIJK

Het Openbaar Ministerie stelt vast dat de dagvaarding dient te worden aangepast in die zin dat :

- de tenlastelegging A1 en A2 dienen gelezen te worden als tenlastelegging A en deze tenlastelegging gepleegd werd te op een niet nader te bepalen datum in april/mei 2002 tot en met 18 mei 2005
- de tenlastelegging B1 en B2 dienen gelezen te worden als tenlastelegging B.

STRAFRECHTELIJK

ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A en B, zoals verbeterd, SAMEN tot een GELDBOETE van TWEEHONDERD EUR (= 200 EUR).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op DUIZEND HONDERD EUR (= 1.100 EUR).

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van VEERTIEN DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde voor wat betreft HONDERD EUR, gebracht op vijfhonderd vijftig eur of een vervangende gevangenisstraf van acht dagen van de uitgesproken geldboete van tweehonderd euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Beveelt in hoofde van overeenkomstig artikel 42 § 3, 43 en 43 bis strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van 1.700 EUR, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op VIJFENVIJFTIG EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

* * * * *

ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A en B, zoals verbeterd, SAMEN tot een GELDBOETE van TWEEHONDERD EUR (= 200 EUR).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op DUIZEND HONDERD EUR (= 1.100 EUR).

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van VEERTIEN DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde voor wat betreft HONDERD EUR, gebracht op viijfhonderd vijftig euro of een vervangende gevangenisstraf van acht dagen van de uitgesproken geldboete van tweehonderd euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Beveelt in hoofde van overeenkomstig artikel 42 § 3, 43 en 43 bis strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van 1.700 EUR, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op VIJFENVIJFTIG EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

* * * * *

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A en B, zoals verbeterd, **SAMEN tot een GELDBOETE van TWEEDUIZEND EUR (= 2.000 EUR).**

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op ELFDUIZEND EUR (= 11.000 EUR).

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde voor wat betreft DUIZEND ACHTHONDERD EUR, gebracht op negenduizend negenhonderd euro van de uitgesproken geldboete van tweeduizend euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een geldboete van meer dan 12.000 euro zonder uitstel tot gevolg heeft.

Beveelt in hoofde van overeenkomstig artikel 42 § 3, 43 en 43 bis strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van 1.700 EUR, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op **VIJFENVIJFTIG EUR**, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

* * * * *

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het strijdig gebruik te staken, dit is het weekendverblijf niet langer permanent te bewonen en door de huidige toestand – één woning – te herstellen overeenkomstig de stedenbouwkundige vergunning van 27 november 2000 verleend voor twee weekendverblijven;

Dit alles onder verbeurte van 50,00 EUR per dag en per beklaagde dat zij in gebreke blijven na het verstrijken van een termijn van vier maanden volgend op de dag dat dit vonnis kracht van gewijsde zal hebben bekomen;

De rechtbank bepaalt dat de eventueel verbeurte bedragen toekomen aan het Openbaar Ministerie.

* * * * *

Veroordeelt de beklaagden

-HOOFDELIJK tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 83,90 EUR.

Legt de beklaagden ELK tevens een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EUR** in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

* * * * *

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
ACHTENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :

- alleenrechtsprekend rechter,
- substituuat-procureur des Konings;
- e.a. adjunct-griffier.